

Hồi Thứ Ba Mười Bảy

OAN GIA HỘI NGỘ

T ự xưng Bạch Nho có vẻ muốn cùng Hắc Nho anh hùng một phen, danh hiệu này mình không thể tồn tại được...

Ngay lúc này, một thư sinh áo xanh có gương mặt như thiếu nữ nhanh nhẹn lướt lên lầu mà tên chưởng quỹ theo đằng sau chẳng kịp, mặt mày nhăn nhó.

– Công tử, trên lầu không còn chỗ ngồi vậy.

Thư sinh áo xanh lạnh lùng nói:

– Ghế trên lầu trống như thế này mà người bảo không còn chỗ ngồi, sao người không tính làm ăn nữa không?

– Công tử tầng lầu này có người khách bao cả rồi, sang lầu sau, thế nào?

– Đừng nói nhiều vô ích ta thích nơi này hơn.

Nói xong hắn đưa mắt nhìn một lượt rồi bước sang bàn Đình Hạo ngồi đối diện ở đấy.

Gương mặt bí xị đáng thương của tên chưởng quỹ nhìn sang hướng Bạch Nho ấp úng nói:

– Tại hạ thật chẳng có cách nào hơn...

Bạch Nho hất tay nói:

– Thôi được cứ để hắn ngồi.

Chưởng Quỹ cung kính làm lễ, song y bước sang bàn thư sinh áo xanh nói:

– Dọn cho ta món ăn y như bàn này.

– Vâng, có ngay!

Chưởng quỹ nói xong quay người bước xuống lầu.

Đình Hạo mỉm cười, tên thư sinh này chừng ba chục tuổi đời ăn uống bất chước người ta quả thật buồn cười, bất giác đưa mắt lướt sang, ngay lúc này ánh mắt thư sinh ấy cũng nhìn sang hắn, bốn mắt nhìn nhau. Đình Hạo bỗng giật mình, đôi nhãn thần sắc bén thì ra là tay có nghề, tên thư sinh mỉm cười gật đầu với hắn.

Đình Hạo thu hồi nhãn quang nhủ thầm: lạ nhỉ trông gương mặt này quen quen, hình như từng gặp ở đâu?

Chẳng mấy chốc tiểu nhị bưng rượu thịt đến, y như món ăn của Đình Hạo.

Thư sinh áo xanh thông thả rót rượu, nâng ly lên nhấp một cái, rồi từ từ đặt ly

xuống cất tiếng ngâm nga:

“Hoan tiền thất lạc du xuân lữ, cực mục tâm thương, mấn nhãn bi thương, tung hữu sanh ca diệt đoạn trường. Lâm gian chí điệp liêm gian yển, các tự sông song, thần canh tư lương, lục thọ thanh dài bán tịch dương”.

Đây là bài thơ gần đây của thi nhân Phùng Diên, Đình Hạo đã từng đọc qua, nên thoáng nghe biết ngay.

Hắc ngâm xong lại nâng ly hớp một hớp, kiểu cách ăn uống này quả thật lịch sự lý thú làm sao.

Bạch Nho cất tiếng cười vang lên nói:

“Các tự song song” này tuyệt thật.

Thư sinh áo xanh thoáng liếc nhìn hắc nhưng chẳng nói lời nào.

Trịnh Nguyệt Nga nhìn Bạch Nho cười nói:

– Trên đời này biết bao kẻ mạo danh thi nhân, mong được chút danh dự thơm tho.

Thư sinh áo xanh ngược đầu nhìn Đình Hạo hồi lâu bỗng phất tay nói:

– Mạo muội xin hỏi huynh đài, tôn giá có phải là Toan Tú Tài, thiếu niên cao thủ thịnh truyền gần đây trên chốn giang hồ ư?

Đình Hạo vốn chẳng muốn đáp lời nhưng thế thì chỉ ngó xem đành cười nhạt nói:

– Chính là tại hạ!

– A! Nghe đại danh đã lâu, chỉ hận vô duyên không được quen biết, hôm nay hội ngộ thật là ba đời có phước.

Giang hồ tiểu tốt, không đáng đề cập làm gì.

– Huynh đài khiêm nhường quá thế, nếu huynh không chê bai chúng ta cùng bàn cụng ly thế nào?

Đình Hạo bất tiện từ chối, đồng thời cũng cảm thấy hơi buồn bèn gật đầu nói:

– Tứ hải giai huynh đệ, có gì chẳng được?

Thư sinh áo xanh nở nụ cười tươi như mỹ nhân nói:

– Thế thì... tại hạ ghé qua thọ giáo.

Hắc nói xong đích thân đem rượu thịt ly, chén từng món một chuyển sang bên bàn Đình Hạo, hai người ngồi đối diện nhau.

Bên kia Bạch Nho có vẻ châm biếm nói:

– Bây giờ mới thật sự là “Các tự song song!” (mạnh ai nấy một cặp)

Câu nói này rất đình tai khó nghe, nhưng Đình Hạo mặc kệ hắc, sau buổi ăn

uống này sẽ bình đao tương kiếm, tranh chi ba câu nói này cho một, hắc nghĩ thế bèn hướng về thư sinh áo xanh nói:

– Các hạ xưng hô thế nào?

– Tại hạ có biệt hiệu hơi khó nghe một chút, tên là Xích Ảnh Nhân! Hắc chỉ nói biệt hiệu chứ không đề cập đến tên họ.

– Xích Ảnh Nhân ư?

– Đúng vậy, đúng vậy!

Đinh Hạo nghe thấy lấy làm lạ lòng cái danh hiệu quái gở này, nhưng không tiện hỏi tiếp hắc bèn nâng ly nói:

– Mời!

– Mời!

Hai người cụng ly, Xích Ảnh Nhân nói:

– Huynh đài du hiệp giang hồ?

Đinh Hạo cười nhạt nói:

– Du hiệp giang hồ thì chẳng dám chỉ mong được đôi chút kiến thức giang hồ thôi!

– Đúng thế đọc hàng vạn cuốn sách bằng đi ngàn dặm đường!

– Còn các hạ thì sao?

– Thiên ý cũng đồng ý với các hạ.

Bên kia, Trịnh Nguyệt Nga lại cất tiếng mỉa mai.

– Sở kiến của anh hùng quả giống nhau, có người nhan tự xưng là anh hùng mà không biết hắc là tiểu tử của xóm nhà lá nào?

Bạch Nho pha trò nói thêm:

– Chắc chỉ là tiểu anh hùng thôi!

– Sao lại là tiểu anh hùng?

– Duy đại anh hùng mới có bản sắc, còn loại giả dạng không phải là tiểu anh hùng, vậy chứ là thứ gì?

– Hay tuyệt!

Xích Ảnh Nhân có lẽ chẳng chịu được nữa, bĩu môi nói:

– Kiến thức cạn cợt thế này mà đòi bàn luận anh hùng bản sắc.

Đinh Hạo mỉa mai nói:

– Điều này để ý làm gì, kiến thức mọi người khác nhau.

Ăn uống được một lúc khá lâu, Bạch Nho đứng dậy nói:

- Toan Tú Tài, đi về hướng Tây năm dặm sẽ gặp ta, mi dám đến chẳng?
- Đương nhiên đến chứ!
- Thế bọn ta đi trước vậy.
- Cứ tự nhiên!

Bọn họ đứng dậy bước xuống lầu, Trịnh Nguyệt Nga bước tới cầu thang bỗng quay đầu lại nói:

- Tiểu tử đây là ước hẹn sanh tử, chẳng gặp chẳng xong, người bạn mới quen của người đồng hành đến dự cũng chẳng sao cả.

Xích Ảnh Nhân kinh ngạc nói:

- Huynh đài, chuyện gì thế?
- Một ước hẹn tầm thường thôi!
- Có ân oán ư?
- Có đôi chút vậy!
- Cô gái ấy là ai?
- Thiên Kim tiểu thư của Vọng Nguyệt Bảo chủ Trịnh Tam Giang.

- A! Vùng này là thiên hạ của Vọng Nguyệt Bảo, tai mắt rãi đây cả vùng, mãnh hổ bất địch quân hồ huynh đài phải hết sức cẩn thận, còn tên đàn ông kia là ai?

- Chồng của cô ấy, tên là Bạch Nho!
- Nói sao, Bạch Nho?
- Không sai!
- Chắc muốn tranh tiếng tăm cùng Hắc Nho năm qua ư?
- Có lẽ như vậy!
- Võ công thế nào?
- Không thể khinh thường được!
- Huynh đài có chuẩn bị dự hội ư?
- Đương nhiên!
- Tại hạ có thể đi chẳng?

Đinh Hạo vội lắc đầu nói:

- Đây là ân oán cá nhân của tại hạ và đối phương, tốt hơn hết các hạ đừng xen vào!

Xích Ảnh Nhân cau mày nói:

– Đang ân hận tương phùng hơi muộn, chẳng lẽ lại chia tay?

Đình Hạo bắt đầu sanh lòng cảm mến với tên Xích Ảnh Nhân lễ độ đầy đủ này, hẳn nghe nói thế bèn thành khẩn cất tiếng:

– Tại hạ đồng cảm nghĩ như thế, hôm nay từ biệt, ngại gì chẳng có ngày gặp lại, chúng ta hãy chờ khi khác sẽ hội ngộ lâu hơn.

Xích Ảnh Nhân gật đầu nói:

– Thế thì chúng ta cạn thêm ba ly để chúc mừng kỷ niệm của sự gặp gỡ ngày hôm nay.

Đình Hạo sảng khoái nói:

– Xin vâng mệnh.

Hai người cởi mở cùng uống ba ly rượu liền, gương mặt Xích Ảnh Nhân ửng đỏ cầu vòng, mùi phấn son thoang thoảng, Đình Hạo thoảng động tâm nói:

Sau khi cạn ba ly rượu huynh đài càng trông có vẻ đẹp trai hơn, chẳng biết con gái nhà ai có phúc được xứng với trang nam nhân như người đây...

Xích Ảnh Nhân cười tùm tùm, nói:

– Lượng rượu tại hạ thật kém, nếu nói trang nam nhân phải nhường cho huynh đài mới không thẹn, nếu tại hạ thân nữ nhi quyết không bỏ qua dễ dàng.

– Há há há há!

– Há há há há!

Đình Hạo đứng dậy, vỗ tay cái bốp, tiểu nhị nghe tiếng chạy lên lầu.

Xích Ảnh Nhân vẫy tay nói:

– Tại hạ còn phải ngồi lại giây lát chờ đợi người bạn tối, xin huynh đài cứ tự tiện, buổi này để cho tại hạ thanh toán.

– Thế này xem sao được?

– Còn khách sáo chưa đạt được bản sắc vô sĩ vậy!

Đình Hạo bất giác thay đổi cách xưng hô nói:

– Thế thì tiểu đệ tuân mạng thôi!

Xích Ảnh Nhân đứng dậy nắm tay Đình Hạo tình tứ sâu đậm nói:

– Ngu huynh không biết nói gì hơn chỉ mong sớm gặp lại đệ.

Bàn tay đối phương trắng nõn mềm mại như chẳng có xương.

Đình Hạo thoảng động tâm lần nữa.

– Tiểu đệ cũng vui mừng được quen biết huynh đài, xin bảo trọng hẹn gặp lại sau.

Xích Ảnh Nhân nắm chặt tay Đinh Hạo, sau đó buông ra nói:

- Mong hiền đệ phải cẩn thận đôi chút?
- Điều đó tiểu đệ sẽ tự lo lấy.
- Đệ cứ tự nhiên.

Đinh Hạo ôm ấp mối tình lưu luyến chẳng muốn chia tay cùng Xích Ảnh Nhân từ biệt, ra khỏi tử điểm hướng địa điểm ước hẹn chạy tới, một tâm hồn hăng hái chứa đầy hận thù sôi sục trong lòng, ước hẹn kỳ này phải thanh toán cho xong tên Bạch Nho này mới được. Mới vừa quẹo sang đường lộ chính, một trung niên mặc áo choàng lam hướng ngay trước mặt hắn đi tới, chăm chú nhìn Đinh Hạo giây lát chấp tay nói:

- Công tử phải họ Đinh chăng?
- Đúng vậy!
- Tại hạ chờ người đã hơn nửa ngày!
- Người là...
- Tại hạ phụng mạng chủ nhân đến nghinh đón về Thạch Gia Tập.

Đinh Hạo sức nhớ ra, liền nói:

– Tại hạ có chút việc phải làm ngay bây giờ, xin về báo lại chủ nhân nhà người, xong việc sẽ đến nhậm vị lão nhân...

- Thế thì ngồi chờ trong Trang.
- Thạch Gia Tập ở hướng nào?
- Đi về hướng Tây mười dặm có một khu rừng Phong, chính là nơi đó.
- Thế thì may thật cùng đường ta tính đến đó, quý chủ nhân phải xưng hô thế nào?

- Những người trong tập đều gọi Tệ chủ nhân bằng Lạc nhị viên ngoại!
- Thế thì được rồi, người về báo cáo với chủ nhân người trước ta sẽ đến sau.

Hắn nói xong tiếp tục cất bước tiến tới, chẳng mấy chốc đã đi được năm dặm đường đến một nơi đất bằng hoang vắng xa xa nhìn thấy những thửa ruộng ngang dọc và đốm chấm lờ mờ vài hộ nông gia ở sát đường lộ, xung quanh rải rác những mồ mã hoang dại, cỏ cây vàng kia trong thật thê lương. Bên kia một hàng cây lưa thưa vó buộc vài con ngựa ngay đó, nối liền sau là một khu rừng cây.

- Không còn nghi ngờ gì nữa đây là địa điểm ước hẹn rồi.

Đinh Hạo nhúng mình tới bãi cỏ cạnh bìa rừng, tức thì hai vợ chồng Bạch Nho cũng từ trong xuất hiện ra.

- Toan Tú Tài, người quả thật đúng hẹn.

Đại trượng phu nói một không hai.

- Người xem phong cảnh nơi đây thế nào?
- Không đến đổi tẻ lắm!
- Xuất kiếm đi!

Đôi bên vung kiếm trên tay, găm hét nhảy vào cùng công chiêu đánh tới, một màn diễn xuất hải hùng dữ tợn đã khởi đầu, luân kiếm khí xoẹt, xoẹt. Rạch chém trong không, bóng kiếm lấp lánh nhoáng lửa vút lồng lộng, xen lẫn tiếng ken ken của binh khí chạm vào nhau, khiến người ta trông thấy phải kinh tâm táng đởm.

Bốn mươi hiệp sau thế công Bạch Nho mất hẳn, lần lần đứng vào thế hạ phong.

Đinh Hạo thừa thế xông lên, vung kiếm tới tấp những chiêu mãnh liệt lần áp làm cho Bạch Nho không còn hơi sức công chiêu, hiểm nghèo vô cùng chỉ còn thập tử nhất sinh.

Trịnh Nguyệt Nga lạnh lùng tăng hắng một tiếng vung kiếm dự vào vòng chiến, tức thì thế thay đổi, Bạch Nho liền lấy lại phong độ có thủ có công, võ công của Trịnh Nguyệt Nga quả thật chẳng kém, hất kiếm chém Đông quét Tây phối hợp với thế công thủ của Bạch Nho một cách khéo léo không sơ hở.

Hai vợ chồng liên thủ hợp đấu khoảng hai ba mươi hiệp lại dần dần yếu thế.

Nhưng Đinh Hạo có muốn hấp tấp giải quyết đối phương cho xong cũng không phải chuyện dễ, hấn nóng lòng chẳng chịu đựng được chiến đấu dai dẳng, bèn hét lên một tiếng tung ra một chiêu sát thủ “Mộng bút sanh hoa”.

Một chiêu này là cú sát thủ tối hậu của “Hắc Nho” dùng để chế địch, khi dùng thân phận của Hắc Nho xuất hiện gặp phải đối thủ có võ công quá lợi hại mới được thi thố ra, hiện giờ hấn cần tốc chiến tốc thắng đành phải trở tài vậy.

Một tiếng rú thảm vang lên, Trịnh Nguyệt Nga vắng xa ra ngoài hai trượng máu tươi tung tóe như nước mưa đổ xuống, Bạch Nho thất kinh kêu lên một tiếng, nhanh như điện xẹt nhảy tới chụp lấy thân mình Trịnh Nguyệt Nga phóng lùi vào rừng xanh.

- Chạy đâu cho thoát!

Đinh Hạo găm hét lớn tiếng như hình với bóng nhảy tới rượt theo, chân vừa chấm đất cảm thấy lạ thường, giật mình vội vàng nhún mình bay bổng lên cao, vài tấm lưới to lớn từ trên cao chụp xuống, trên mặt đất cũng có lưới to lớn kéo ngược lên trên, biến cố xảy ra độ ngọt, không còn cách nào hơn vung kiếm quơ loạn xạ, tuy rạch phá được màn lưới phủ xuống không có ích lợi gì cả, vì chẳng phải chỉ mỗi một màn lưới đó thôi vả lại thân người không thể dừng lại một chỗ trong hư không, thế kiếm lướt sang, thân người hạ xuống đáp ngay tấm lưới giăng ngay cách mặt đất độ một thước.

Chân đứng mềm nhũn, ý tưởng chưa được ổn định màng lưới đã chụp sát vào thân người, toàn thân từ trên xuống dưới tức thời bị bó chặt, móc sắt rạch áo thấu vào da thịt, đau nhức khôn tả.

Bảy tám tên hán tử áo đen đổ xô đến, mang Đinh Hạo trói buộc như là cái bánh thịt.

Bạch Nho bị thương thoa thuốc cho Trịnh Nguyệt Nga sau đó đặt nàng ngồi phía dưới gốc cây.

Một tên hán tử áo đen tiến tới nói:

– Xin trình Tổng giám, tên này phải xử sự thế nào?

Bạch Nho suy nghĩ giây lát nói:

– Dùng ngựa hỏa tốc đưa về Bảo cho ta!

Trịnh Nguyệt Nga cất tiếng nói:

– Không được đây là nhân vật nguy hiểm, nếu dọc đường xảy ra biến cố, tai họa về sau sẽ không lường được!

– Theo ý kiến hiền thê thế nào?

– Xử quyết tại chỗ, trừ đi gốc họa này!

Đinh Hạo tuy thân mang cái thế võ công như không còn chút sức lực gì vùng vẫy cả, mặt dù có thể vùng dứt dây lưới một cách dễ dàng, nhưng những móc sắc ấy sẽ làm cho hấn tan xương nát thịt, bây giờ hấn hối hận sao không thí thố ngay sát chiêu “Mộng bút sanh hoa” trước khi giao đấu, nếu hủy đi Bạch Nho trước thì không đến nỗi có kết quả thế này, đã biết rõ ràng hấn là kinh địch mà chẳng chịu nhanh tốc ra sát chiêu trước, bây giờ hối hận thì đã muộn rồi.

Dù cho Kha Nhất Nghiêu và Toàn Tri Tử nghe tin đến kịp thì cũng chẳng làm gì được, ngoại trừ Lãnh Diện Thần Ni có thể đối phó với tên Bạch Nho này, ngoài ra không còn ai là đối thủ của hấn cả.

Thế thì đã kết thúc ân oán tình thù như vậy sao?

Bạch Nho tiến gần hấn đắc ý cười khanh khách nói:

– Toan Tú Tài, người không ngờ có ngày hôm nay.

Đinh Hạo điên cuồng trợn mắt nói:

– Ta không chết ắt phải giết người!

– Há há há, người còn muốn thoát chết sao? Thế thì kỳ tích rồi?

– Bạch Nho, đây là thứ thủ đoạn bỉ ổi...

– Tiểu tử, người đến nơi Diêm Vương lão ngũ kêu oan đi, bây giờ hỏi người muốn chết bằng cách nào?

- Tùy ý!
- Có lời di chúc để lại chẳng?
- Chớ đắc ý quá thế, sẽ có người thanh toán mi đấy.
- Há há há, chắc chưa có người nào dám buông lời thanh toán ta đâu!
- Thế thì mi chờ xem!

o O o